

רחל מרחלת על כל העולם

גיחה לחיים

שניים כאלה שעושים גיחות לחיים ביחד הם שרון הראל ואבי נשר, שני התסריטאים הצעירים בני ה-25 כל אחד. שי הספיקו כבר לעבור כליכך הרבה בחייהם, מסיבה פשוטה: הסיים שעושים לעצמם את החיים. שלא כמו רבים אחרים שחיים ליד החיים, הם מנצלים כל רגע וחיים בי אינטנסיביות. פן יעבור משו לידם והם לא יהיו בתוכו. הם הכירו במלחמת יום הכיפורים — שיטחי, וחד-פעמי, אבל אחר שנתיים של

קולנוע, ומאז לא נפרדו אפילו לרגע. אבי טוען שהם כליכך דומים. עד שאפילו יהיו בעיר זרה ויפרדו לכמה שעות, הוא יידע בדיוק היכן למצוא את שרון, אפילו בלי לקבוע מקום-מיפגש. "פשוט" הוא אמר, "הייתי הולך למקום שאליו הייתי רוצה ללכת בעצמי, ושם הייתי מוצא אותה".

וכבר בגיל כליכך צעיר יש מאחוריהם, במשותף, כמה וכמה סרטים קצרים שקיבלו פרסים, וסרט-עלילה ארוך שכבר נבחר

שרון הראל ואבי נשר
חוויות מלאות

לייצג את ישראל בפסטיבל קאן, ואם שאלתם את עצמכם איך נוצר הסרט, הלהקה, הרי הסיפור כולו:

במשך סופשבוע של שיבעים-ושתיים שעות ישבו השניים, שכשהם לוקחים משי זה ליד זה לא עוזבים עד שהוא גמור, ישבו וכתבו, וכתבו ושיפצו, ואחרי שעות ספורות אלה היתה היצירה בצורתה החדה חלתית בידם. הם שלחו אותה ארצה, קיבלו

חיים שכאלה, בנפרד, שבו ונפגשו באר-ניברסיטת קולומביה בניו-יורק, בחוג ל-

התאוששות

זוכרים את יצחק קלפטר, הלא הוא צ'רצ'יל? ובכן, נכון שהולכו שמועות ש-הוא היה בטיפול פסיכולוגי רציני, ושפרש במפתיע משיחות טלו של יונתן גפן, אבל הפעם יש לי בשורה משמחת באמת. הוא מתאושש הולך, לאט אבל בטוח.

יצחק (צ'רצ'יר) קלפטר
עבודה חלוצית

ובימים אלה הוא מופיע עם להקת כוורת/בהרכבה המקורי המלא — שהוא היה חלק ממנו — במסגרת שירות מילואים בצה"ל. אבל ההפתעה שמכין לנו צ'רצ'יל היא זו: אחרי המילואים הוא מתכוון לנטוש את תל-אביב לשלושה חודשים מינימום ולצאת לקיבוץ עין-המיפרץ. הוא חש צורך עז לעבור אומה ורפת ולעסוק בעבודות הקיבוץ הקשות והמבראות בחלוציות טהורה.

העבודה היא בריאות, ובריאות היא דבר חשוב. נא לא לזלזל.

האח של יעריית

מזל טוב מעומק הלב לזוג ורז'ינסקי. ממש בימים אלה ילדה שימירית אור בן בכור לבעלה, יוסי ורז'ינסקי, שממש יוצא מעורו מרוב אושר. כזכור, יוסי לא נעלם בשנה האחרונה. הוא גם לא עזב את הארץ ולא התבטל, אלא ישב בבית ההי-

חשבה חיובית ומייד מצאו את עצמם בחזרה בארץ כשהם חיים את חיי הלהקה הצבאית מראשיתה ועד סופה.

הם ריאיינו מאות יוצאי להקות צבאיות מכל התקופות. הסתובבו עם הלהקות ה-קיימות שבוועות וחודשים, נכנסו לאווירה וספגו את המוסיקה. בקיצור, עשו גיחה רצינית לתוך העניין ואחרי כל זה היו מוכנים להתחיל.

אבי ביים, ושרון היתה מנהלת במה, והם עשו זאת, ולא בפעם הראשונה. כי לא רק לחיי הלהקות הצבאיות הגיעו. קחו, למשל, את התקופה שבה עבד אבי על תסריט שכתב בניו-יורק על התאגרות השניים נכנסו לחוג של מתאגרפים, אכלו איתם, ישבו ובילו איתם וספגו כל מה שהיה בגדר האפשר על חיים של המתאגרפים. או, למשל, בתקופה שאבי כתב סרט על התנועה המשיחית, הם הפכו ממעובדי-אלילים מרצון, ואחרי שלמדו כל מה שיכלו המשיכו הלאה, לגיחתם הבאה. זו היתה נושא סירטה של שרון, על חנות-ההרזיה בלוס-אנג'לס.

וכך הלאה ועוד הרבה, ואתם יכולים רק לתאר לעצמכם כמה מעניינים חיים. אין להם רגע של שיעמום. הם אינם מתגוררים יחד כבר יותר משנתיים, אבל אין להם בסיס של קבע. נוודים של ממש. מרבית שעות היום הם אינם בבית, רק בחוץ, במקום שבו ה"אקשן", וישבו אפשר ללמוד על אנשים ועל רגשות, כי שם באמת הם שואבים את ההשראה לסרטים. הביתה חוזרים רק כדי לישון ולסתובב מאות פיתקאות קטנות שבסיכומן אולי יקרום עור וגידים עוד תסריט הומאני-הומוריסטי וכו'. סיפור של שניים כאלה, שתורמים כליכך הרבה זה לזה, צוות אמיתי, הוא, לדעתי, יותר מזל משכל.

שימירית אור ויוסי ורז'ינסקי
ציון טוב

כונן לבחינות-הבגרות שאותן עבר סוף סוף בהצלחה אם גם באיחור. בתה הקטנה של שימירית יעריית, מני-שואה הראשונים, לאיש-הרדיו ורדי בן-יעקב, עזרה לבעל החדש של אמה בי לימודים, והיא בעצמה מוכנה כבר לא רע ליום שבו היא עצמה תעמוד בבחינות אלה, בעוד כמה שנים טובות. אבל עכשיו תהיה לקטנה תעסוקה חדשה, הטיפול באחיה הקטן. משעמם לא יהיה שם, זה בטוח.

הטבעת בערה

לא מזמן סיפרתי על נישואי הקרובים של הזמר אריה מוסקוניה עם פקידת המחשבים, עדינה מור, בחירת-ליבו. אבל יש תיקון. לפי המידע המעודכן: השניים, שהיו אמורים להינשא רק בקיץ, הודדו. נראה שאהבתם העזה עשתה את שלה, למרות שהם יחדיו כבר שנתיים. וכך, בשבוע שעבר הם חגגו את נישואיהם כדת וכדין. הם אומנם עשו זאת צנוע-צנוע, רק עם בנייה-משפחה הקרובים ביותר, אבל הבטיחו חגיגות לכל ידידיהם שבקרוב מאד יזמינו אותם לחגיגה אמיתית, שכמותה לא ראתה הבהומה הקומית מאז נערכה הברית של רועי, בנו של יהודה ברקן. ראו, הוומנזם.

יריב על ארבע

שולי חולקת דירת-רווקים עם חברה ישראלית, ושתייהן מדבי רות גרוס-טופט על ישראל בכלל ועל הישראלים בפרט. שהם ההתמחות המיוחדת של שולי.

אומנם, רשת-הדיווח שלי מדרום-אפריקה מספרת ששולי מתגעגעת מאד לישראל, אבל, אין חשש רציני שנראה אותה בקרוב. מה רע לה שם? היא מאוהבת ברצינות אמיתית בגבר-חלומותיה.

אבל הבעיה היחידה היא שבני בוסטון, זה שמו של איש-החלומות בן ה-40, מאוהב בעוד כמה יפות ומצליחות. בני, שהוא כבר גרוש פעמיים, מגדל — נוסף לכל — כלב-פינצ'ר קטנטן שאותו הוא אוהב יותר מחייו. שולי, שתפסה את העסק, מעניקה לכלבלב הזעיר חיי מלך. היא מטיילת איתו, מאכילה אותו, רוקצת אותו, ומשפיעה מכל טוב על הכלבון שלא יודע בדיוק מה הברכה הפיתאומית הזאת שנפלה עליו.

אבל יש צדק בעולם, והוא לא רק נראה, אלא גם נעשה. כך גם במיקרה של שולי. שתרגיש גם היא פעם מה זה, אחרי כל הלבבות השבורים שבהם ריצפה את רחובות תל-אביב. אבל מי שחושב שהיא לא תתגבר על אהבתה לבני, כנראה אינו מכיר אותה.

לא נותר אלא להמתין לדיווח עדכני מדרום-אפריקה, ול-אות אם עניין הפינצ'ר עשה את שלו.

זמן רב חלף מאז סיפרתי באחרונה על מעלליה של שולרי חנני, ה"קילרית" הכמעט רצינית ביותר בכל הנוגע למין החזק בארץ.

ובכן, אחרי שאולו לה מרבית הרווקים הפוטנציאליים, היא עברה לדרום-אפריקה. לדבריה: "אין לי יותר מה לחפש בארץ, ותתפלאו, היא מצליחה בכלל לא רע שם, בדרום היבשת השחור. היא עובדת כדוגמנית-בית של אחד מבתי-האופנה הגדולים ביותר ביוהנסבורג, ואפילו חתמה חוזה שמן עם חברת סירטי-פירסמת לסלואויה, וכבר אפשר לראותה ממליצה על מיצרך מסויים מעל המסך הקטן.

שולרי חנני
בילוי כפוי